

Marja Kauranen

Se
on
päässy
taas
niin
pitkäksi

MARJA KAURANEN

Se on päässyt taas niin pitkäksi

ROMAANI

© 2024 Marja Kauranen

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7165-5

Kansi: Henna Kauranen

Maalla on mukavaa

Lena hyppeli hiekkaisista pihatietä pitkin pikkuisissa mustissa lakeerikengissään. Suurta pihaa ympäröi kuusiaita. Puutarhassa kasvoi omenapuita, marjapensaita ja pihan perällä isoja koivuja suorassa rivissä. Syreenit kukkivat valkoisina, violetteina ja ihana tuoksu leijaili ilmassa.

Talo oli vaalea, kaksikerroksinen rintamamiestalo. Ikkunat olivat aivan talon nurkissa, mikä näytti Lenasta jotenkin hasulta. Ihan kuin talolla olisi ollut melko kaukana toisistaan olevat silmät.

Sisäänkäynti sijaitsi talon takana, ja pienelle ulkoeteiselle piti nousta muutama rappunen. Kaiteet oli maalattu punaisiksi. Ainakin kerran elämässä piti laittaa pakkasella kieli kiinni kaiteeseen, sitä Lenankin piti myöhemmin kokeilla.

Ulkoeteistä seurasi isompi eteinen josta olivat rappuset yläkertaan eli vinttiin, ovet kellariin, kamariin ja keittiöön. Pieni komero, jossa oli työkaluja. Komerossa tuoksui samalle kuin autotallissa.

Keittiössä oli puuliesi. Ulos keikautettava puulaatikko, jos-

sa säilytettiin koivuklapeja. Pieni tiskipöytä, pieni puoliympyräinen kaatoallas ja kraanasta tuli vain kylmää vettä. Kaksi kamaria, joista toinen oli olohuone ja toiseen levitettiin sohva yöksi. Se oli tavallaan makuuhuone, vaikka ei oikeasti ollutkaan. Sellainen, jossa yleensä oli vain sänky ja siinä päiväpeite. Tämä huone muuttui vain yön ajaksi makuuhuoneeksi. Öljykamiina toimi lämmittimenä, se haisi pahalta koska siinä poltettiin öljyä. Kun öljy paloi kamiinassa, se humisi äänekkäästi.

Yläkerran toisessa huoneessa oli pieni puuhella, tiskipöytä, ja makuualkovi. Toinen huone oli vähän isompi, josta pääsi sivuvintille. Siellä oli sahanpuruja ja se oli Lenasta jännittävä paikka, ehkä vähän pelottavakin.

Lenan perhe, äiti Kyllikki, isä Ensio ja veli Jussi, olivat aikaisemmin asuneet äidin tädin luona aivan sillan pielessä, lähellä hautausmaata. Joki kiemurteli monen kunnan läpi kohti siltaa, jossa oli pieni koski ja kosken kyljessä vehnämylly. Taloa kutsuttiin sillanpieleksi.

Tämä pieni maalaiskylä sijaitsi hornankuusen ja jumalan selän takana. Kylässä oli hiekkatiet, eikä silloin ollut vielä katuvaloja, kun Lena oli pieni.

Asukkaat tunsivat kaikki toisensa. Kai se tavallaan oli hyväkin asia, mutta joskus teini-iässä ei ehkä sittenkään.

Kyläraitin varrella oli taidemuseo, kirjasto, alakoulu, kansakoulu, yläkoulu ja lukio, kauppoja ja pankki. Oli myös kauppa, josta sai ostaa alusvaatteita ja kankaita. LSO, josta haettiin omaan kannuun maitoa. Nuorisoseuran talo, josta tuli Lenalle myöhemmin erittäin tärkeä paikka. Kylästä löy-

tyi kenkäkauppa, jokunen kampaamo, oikeastaan aika monta kampaamoja kylän väkilukuun verrattuna ja kemikalia. Kultasepän liike, missä Lenalle laitettiin ensimmäiset korvakorunsa. Reiät piti ehdottomasti ottaa korviin, kun rippikoulu oli käyty, mutta ei yhtään aikaisemmin.

Keskellä kylää olevasta leipomosta sai tuoretta leipää ja kioskin luukun kautta voi vielä iltaisin ostaa pennin nallekarkkeja, suuria pehmeitä sokerimunkkeja ja jäätelöä. Kioskin läheisyydessä nuoriso siihen aikaan mutusteli munkkeja iltaisin ja vietti aikaa kioskin penkeillä renkkuen. Siinä olivat pääosin kylän palvelut parille tuhannelle asukkaalle. Ne riittivät hyvin ja kaikki olivat tyytyväisiä elämäänsä. Arki sujui mukavasti, eikä muusta oikein tiedetty.

Kylällä kierteli yksinäinen taiteilija, nimeltään Lumivalo. Hän kävi kerjäämässä kahvia, mutta joi sen aina ulkona, tasain kautta sokeripalan läpi hörppien ja sanoi,

– Kato ryypitään! Se nauratti lapsia ja sitä ryyppimistä oli itsekin kokeiltava.

Hän istui pihalla puun alla ja maalaili tauluja, liimasi paperin puupalalle perunan puolikkaalla hangaten ja myi teoksiaan, saadakseen vähän rahaa. Hän oli rauhaa rakastava harmiton erakko.

Kylällä kierteli myös kauppias, jolla oli polkupyörän tarakalla iso puinen matkalaukku, jossa oli useita pieniä kannellisia laatikoita. Hän availi laatikoita yksitellen rauhallisesti, se oli Lenasta jännittävää. Niissä oli hakaneuloja, nuppineuloja, pinnejä, kuminauhaa ja kaikenlaista pientä tarpeellista tavaraa. Kauppamies kiersi talosta taloon ja aina jotain pientä tar-

vittiin.

Talojen ympärillä oli peltoa ja useissa pihoiissa myös navetta. Oli lehmiä, sikoja, lampaista ja vahtikoirana monesti oravan värinen pystykorva ja kissoja. Kissat pitivät hiiret loitolla. Pihaa ympäröi yleensä myös kuusiaita tai ainakin useita puita. Puut toimivat tuulensuojana pihaille ja toivat yksityisyyttä. Maaseudun rauhaa toisinaan häiritsi korkeintaan mopojen pärinä.

Lena oli jo kolmevuotiaana päättänyt tulevansa isona kampaajaksi. Tämä on tarina pienestä lounaissuomalaisesta maalaiskylästä 60-luvulta lähtien tähän päivään. Se kertoo parturi-kampaajan elämästä ja muutosta kaupungin vilinään ja vähän kaikkea siltä väliltä.

9 789528 071655

